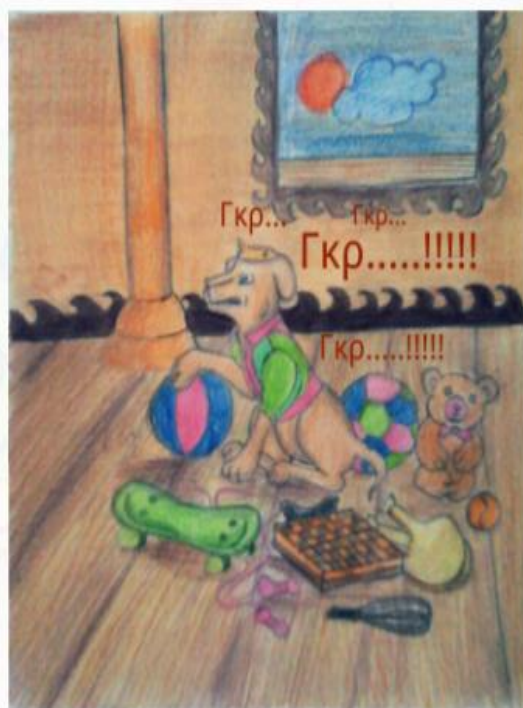

Χάρης Γαντζούδης

Δικο μου, δικο μου...

**Εικονογραφος
Απολλωνια Παραμυθιωτη**

Χάρης Γανεζούδης

Διπλό μου, Διπλό μου

Ευδόσεις
Microstory.gr

Το παραμύθι «Διωό μου, Διωό μου» διατίθεται ελεύθερα στο Διαδίκτυο μέσω του διαδικτυακού τόπου microstory.gr, σε ηλεκτρονική μορφή με άδεια Creative Commons.

[Αναφορά δημιουργού-Μη εμπορική χρήση-Όχι παράγωγα έργα]
Αναλυτικότερες πληροφορίες διαβάστε στην διεύθυνση
<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr>

Εικονογράφηση : Απολλώνια Παραμυθιώτη [apolloniaart@yahoo.gr]

Σελιδοποίηση : Χάρης Γαντζούδης [mpampis160@yahoo.gr]

Έτος Έκδοσης : 2013

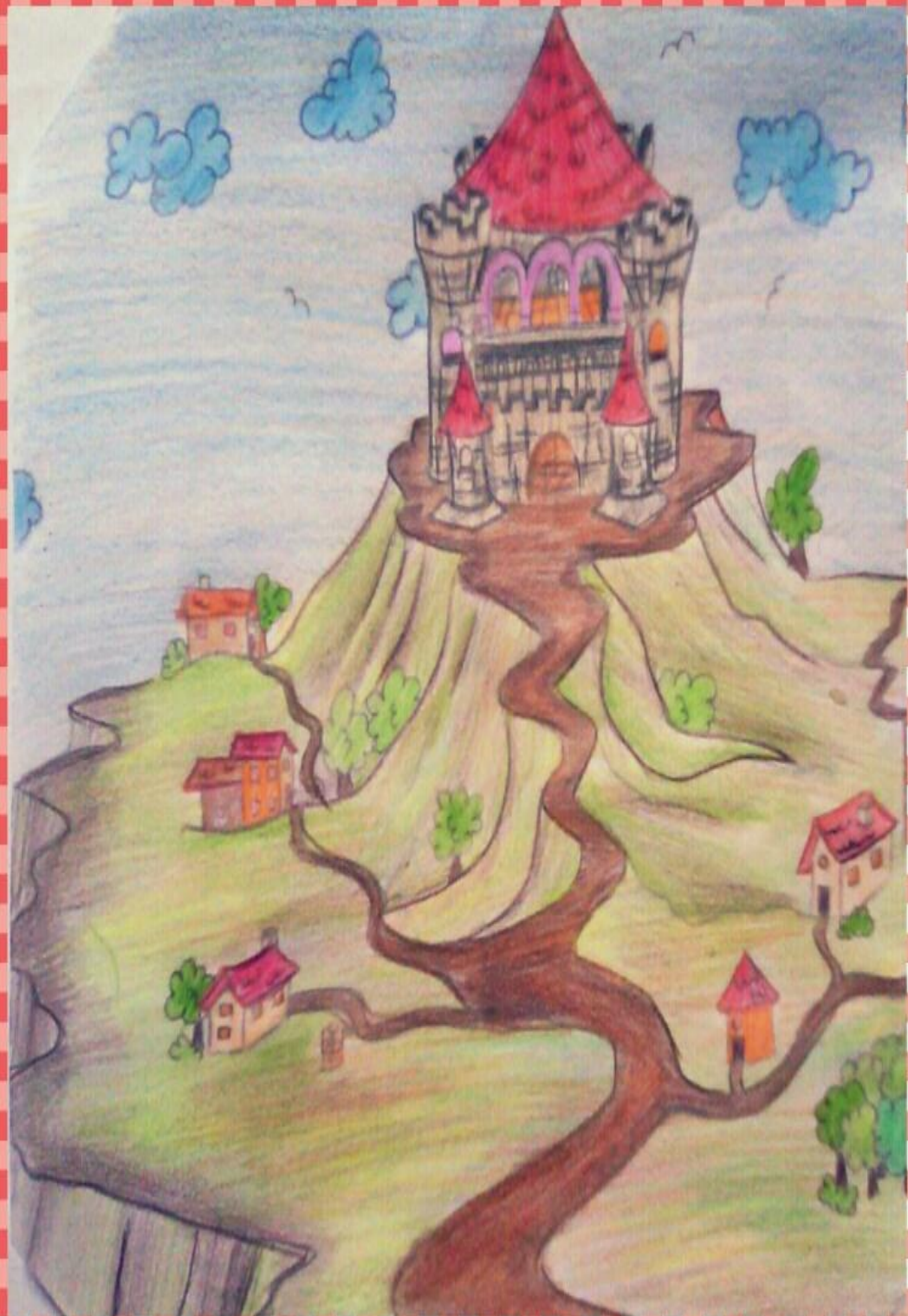
Χάρης Γαντζούδης

Ο Χάρης Γαντζούδης γεννήθηκε στο Αχρίνιο το 1985. Σπούδασε στο τμήμα Εφαρμογών Πληροφορικής στη Διοίκηση και στην Οικονομία του ΤΕΙ Ιονίων Νήσων. Το 2012 παρακολούθησε σεμινάριο δημιουργικής γραφής με το συγγραφέα Αλέξανδρο Ντερούλη και άρχισε να δημοσιεύει τα πρώτα του διηγήματα στο διαδίκτυο. Συμμετείχε στις συλλογές «Tweet_Stories, Λογοτεχνία σε 140 χαρακτήρες», «Μια παράξενη Κυριακή» και «Τριάντα τρία». Στο διαδίκτυο κυκλοφορούν και οι συλλογές διηγημάτων του «Οι πρώτες σελίδες» και «Κύματα στη Θάλασσα... και άλλες ιστορίες».

Απολλώνια Παραμυθιώτη

Η Απολλώνια Παραμυθιώτη γεννήθηκε το 1994 και κατοικεί στην Κέρκυρα. Από μικρή είχε πάθος με τη ζωγραφική καθώς από τεσσάρων ετών έδειξε ότι είχε κλίση σε αυτήν. Είναι αυτοδίδακτη ζωγράφος, έχει κερδίσει σε πανευρωπαϊκούς διαγωνισμούς, όπως το 2009 με θέμα «Έρευνα και Καινοτομία» και σκοπός της είναι να γίνει η καλύτερη ζωγράφος. Όνειρό της είναι να διδάξει από κάποιον μεγάλο ζωγράφο.

Στα αντίπλα μου

Μια φορά υπήρχαν έναν καιρό, σε έναν τόπο μαγευτικό, ήταν ένα μικρό χωριό όπου ζούσαν μόνο σκυλιά και άνοι με ταξί τους ήταν φίλοι....

Στο ψηλότερο σημείο του χωριού ήταν χτισμένο το παλάτι στο οποίο ζούσε ο βασιλιάς και η βασίλισσα μαζί με το γιο τους τον μικρό πρίγκιπα...

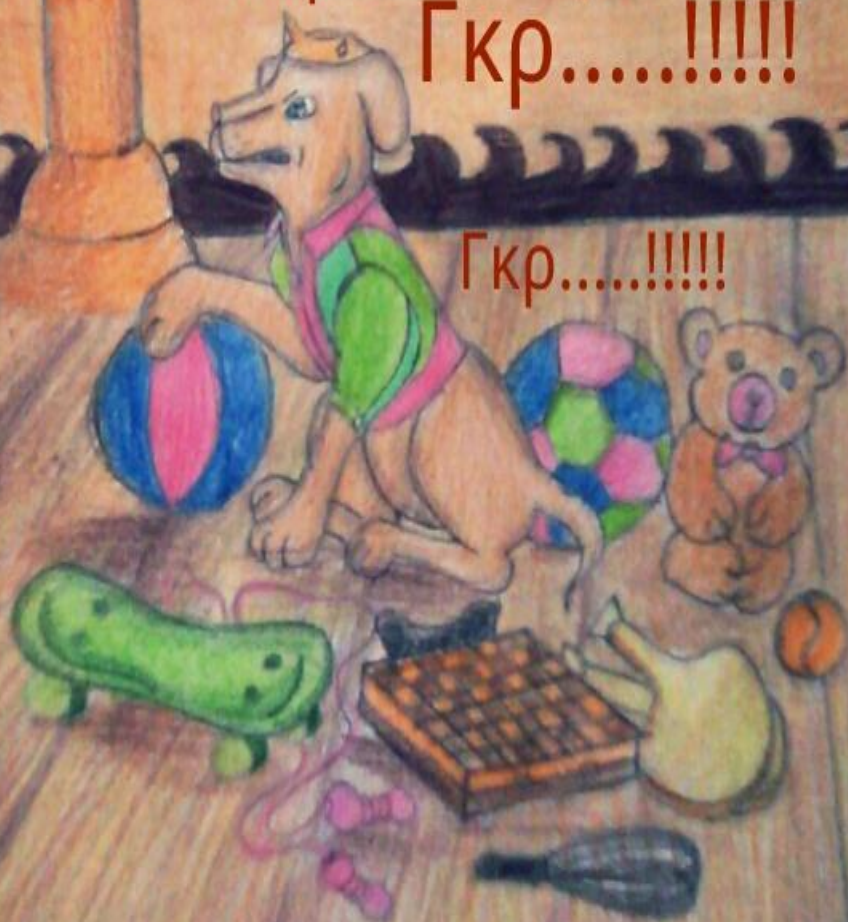

Гкр...

Гкр...

Гкр.....!!!!

Гкр.....!!!!

Ήσαν όμορφος ποθύ και πανέξυπνο σκυλί.
Είχε όμως ένα καιό ελάττωμα, δεν
μοιράζονταν τα πράγματα...

Παιχνίδια, δώρα και άλλα πολλά, τα
μάζεψε σε μια γωνιά. Παραφύλαξε κρυφά
και όταν έβλεπε σκυιά χαύριζε δυνατά να
τη διώξει μακριά...

Και όταν καιτι ήθελε ποθύ, ποτέ του δεν
ρωτούσε. Το άρπαζε από το άλλο το σκυλί
και «Διό μου, διό μου» φωνασιούσε...

Τι και αν οι γονείς του λέγανε ότι είναι
καιό και προσπαθούσαν να του μάθουν
το καιό. Να μοιράζεται αυτό που έχει και
ευγενικά να ζητά αυτό που θέλει μα
ευείνος δεν έβαζε μυαλό...

Ε?

?!!

Χμ...

Συμφωνοι

αχα..

Όσοι μια μέρα ο βασιλιάς και η
βασιλίτσα δεν άντεξαν και μυστικό
συμβούλιο συζητάσαν. Μαζεύτηνε
όλο το χωριό λύση να βρουν στο
πρόβλημα αυτό...

Πολλές γνώμες αούσκησαν, μα η πιο
σοφή ήταν να κάνουν στο σευτή όει
και ευείνο έυανε. Να του αρνάξουν
δηλαδή τα πράγματα μήπως και
πάρει ένα μάθημα...

Φυγε...!!!

Είναι...
ΔΙΚΟ μου...!!!

Φερτο
εδω...!!!

Εγω το
ειδα
πρωτος...!!!

ΩΡΑΙΟ...!!!

Εεε?!!

Όταν ο ηλίθιος κατέβηκε στην αυλή,
την άλλη μέρα το πρωί, είδε κατι περίεργο
παύ, τους φρουρούς να τσακώνονται για το
ποιανού είναι το σπαθί και τους μάχαιρες
για το ποιος έφτιαξε το φαί...

Έτρεξε στον φίλο του κοντά, μα πριν
προλάβει να βγάλει μιλιά, ευείνος του
άρπαξε το στέμμα από το κεφάλι και
έτρεξε με δύναμη μεχόλη μαυριά
φωνάζοντας «Διό μου, διό μου» δυνατά...

Αυτό συνεχίστηκε για μέρες,
ευθουαβγάδες και φοβέρες. Όλοι ήταν στα
σπίτια τους κλεισμένοι μοναχοί και
θυμωμένοι...

Λυπημένος ο μικρός ηρίχαιπας, αφού
κατόλαβε πως το λάθος ήταν δικό
του, έμενε στο δωμάτιο του. Μα μια
ιδέα του ήρθε στο μυαλό για να
διορθώσει το κακό...

Έσυρε τα πράγματά του στην αυλή
φωνάζοντας «Διιά μας, διιά μας»
με δυνατή φωνή και όλοι βγήκαν
στην σελιμή και τον
χειροποίησαν πολύ...

Το δικό μου...
...ΔΙΚΟ ΣΑΣ!!!!

ΓΙΟΥΠΙ.....!!!!

Μπραβο!!!!

Ναι!!!!

ΓΙΟΥΠΙ.....!!!!

επιτελους!!!!

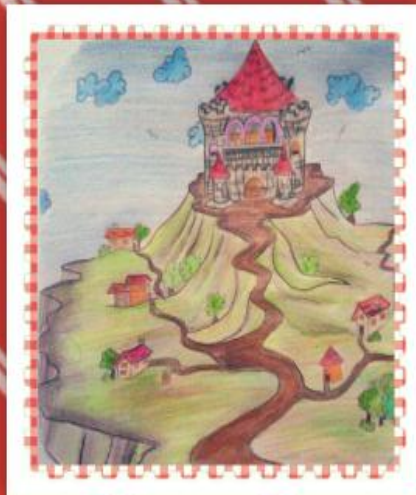
ζητω!!!

Και από τότε και μετά το
«Διωό μου, διωό μου» δεν
ξανααούσθηκε ποτέ ξανά.

Και έζησαν όλοι μαζί
ευτυχισμένοι για μια ζωή...

Το Δακο μου

Δακο σου!!!